

Kaut nevaru būt ar Jums klātienē, ar prieku un gandarījumu sūtu sveicienus saviem domubiedriem, kas sapulcējušies mana brāļa Gunāra piemiņas godināšanai.

Esmu gandarīts, ka nav dzisis no tautas atmiņas tas trauksmainais laiks, kas iezvanīja Latvijas atmodu un kura aktīvs liecinieks bija mans brālis.

Šis dažādu notikumu tik ļoti piesātinātais laiks vēl nav beidzies: kaut Gunāra Astras pravietiski paredzētās izmaiņas ir iestājušās, mēs nedrīkstam atslābt un zaudēt modrību, jo interese par mūsu zemi - un ne tikai par to - nav zudusi un arī nezudīs, kamēr vien Latvijas lielā austrumu kaimiņtauta ļausies būt noziedzīgas kliķes vadīta. Tās globāli teritoriālie tīkojumi minēti arī Gunāra Astras Pēdējā runā 1983.gada tiesas sēdes parodijā.

Šī runa iezvanīja jau citu laikmetu un mūsu apziņā palikusi kā pavasara vēstnesis pēc garās, tumšās pusgadsimtu ilgās okupācijas gadu ziemas, kas ne tikai sagrava brīvvalsts statusu, bet arī deformēja formālo un arī tīri cilvēcisko attiecību pamatus.

Latvijas neatkarības aizstāvi Gunāru Astru tiesāja divas reizes – 1961. un 1983. gadā.. 1983. gada 15. decembra tiesas prāvā LPSR Augstākajā tiesā Astra teica savu slavenāko runu – Pēdējo vārdu, kuras kvintesence ir : *"Es ticu, ka šis laiks izgaisīs kā ļauns murgs. Tas dod man spēku šeit stāvēt un elpot. Mūsu tauta ir daudz cietusi un tādēļ iemācījusies, un pārcietīs arī šo tumšo laiku."* Šie vārdi izrādījās pravietiski.

Pēc Latvijas valstiskās neatkarības atjaunošanas viņu "attaisnoja" abās safabricētajās lietās.

Gunārs Astra bija un – atmiņās arī ir - piederīgs to cilvēku lokam, kas, reiz nonākuši pie patiesām sabiedrisko norišu atziņām, negrozāmi un konsekventi pie tām ir pieturējušies un vienmēr spējuši droši un pārliecinoši savu nostāju argumentēt jebkurā auditorijā.

Kā toreiz Latvijas neatkarības idejas nesēji nebaidījās no padomju varas represīvajiem dienestiem, tā Gunārs Astra mūs aicinātu nebaidīties arī tagad, kad dažādi pasaules mēroga saviļņojumi skar arī mūsu zemi. Viņš aicinātu mūs katru uzturēt savu dzīvi saskaņā ar savu sirdsapziņu, lai pusgadsimtu ilgais garīgās un arī materiālās vērtības devalvējušais uzslāņojums gaist un netraucē mūsu valstij atgriezties pie pamatvērtībām, kas noteica tās attīstības ceļu pirms okupācijas.

Šādos grūtos dažāda veida ierobežojošos apstākļos ir veidojies gars. Un to uzturēt savā tautā - likteņa aicināts – bija ARĪ Gunārs Astra. Viņš konsekventi noraidīja tā brīža varas turētāju uzspiesto ideoloģiju un ar savu gaišo, atklāto, godīgo un patieso attieksmi pret līdzcilvēkiem uzskatāmi rādīja piemēru, cik viegli ir dzīvot garīgi brīvam – brīvam no domu paverdzinošas ideoloģijas un meliem. Brīvam no jebkura konformisma. Viņš centās ap sevi radīt vidi, kurā tāds varētu justies un aicināja uz to arī citus. Tas arī ir galvenais iemesls, kura dēļ viņam uz safabricētas apsūdzības pamata atņēma brīvību uz gandrīz 20 gadiem, un pilnīgi droši var apgalvot - arī iemesls viņa dzīves traģiskajam noslēgumam tikai 57 gadu vecumā.

Esmu gandarīts, ka laiks nav dzēsis no tautas atmiņas to trauksmaino laiku, kas iezvanīja Latvijas atmodu un kura aktīvs liecinieks bija mans brālis un ka par spīti šim sarežģītajam laikam ir bijusi un tiek rasta iespēja godināt viņa piemiņu tik dažādos

veidos: ir uzstādītas 2 piemiņas plāksnes un 2 pieminekļi, viena no Rīgas ielām nes Gunāra Astras vārdu, ir organizēti eseju konkursi skolu jaunatnei par GA dzīvi un nevardarbīgo pretošanos okupācijas varai, izdotas 6 grāmatas, ir daudz publikāciju periodikā un ir uzņemtas filmas.

Kā toreiz Latvijas neatkarības idejas nesēji nebaidījās no padomju varas represīvajiem dienestiem, tā Gunārs Astra mūs aicinātu nebaidīties arī tagad, kad dažādi pasaules mēroga saviļņojumi skar arī mūsu zemi. Viņš aicinātu mūs katru uzturēt savu dzīvi saskaņā ar savu sirdsapziņu, lai pusgadsimtu ilga garīgās un arī materiālās vērtības devalvējušais uzslāņojums gaist un netraucē mūsu valstij atgriezties pie pamatvērtībām, kas noteica tās attīstības ceļu pirms okupācijas.

2021. gada 22. oktobrī latviešu brīvības cīnītājam Gunāram Astram būtu apritējuši 90 gadi. Gan pagājušā gada nogalē, gan šogad tiek organizēti pasākumi viņa piemiņas godināšanai, pasludinot šo laika posmu par Gunāra Astras gadu. Ticu, ka iecere šo gadu vadīt Gunāra Astras zīmē neizplēnēs, un ka mana tauta – šeit un tālumā - mūžam pieminēs viņa īso bet piesātināto dzīvi, kas upurēta uz Latvijas valstiskās neatkarības atjaunošanas altāra.

Nezaudēsim cerību un gaišu skatu nākotnē, uzturēsim ideālus, ar kādiem tikai pirms 34 gadiem šajā saulē dzīvoja mans brālis un uz ko viņš aicinātu mūs šodien.

Nešaubos, ka šobrīd viņš, kādā citā apziņas līmenī esot, seko mums un ir gandarīts, ka viņa ideāli par mūsu nacionālās neatkarības atjaunošanu turpina īstenoties.

Ceru un ticu, ka šī bargā laika uzliktie apgrūtinājumi nenoslāpēs mūsu centienus un iespējas uzturēt svētā piemiņā tos, kas upurēja savu dzīvi mūsu valsts brīvības vārdā un neļausim gadu uzslāņojumam nodzēst Latvijas neatkarības atjaunošanas vaduguņu gaismu arī tagad un vēl ilgi.

DIEVS, SVĒTĪ LATVIJU!

Leons Astra,
Rīgā, 2022.gada 24.augustā.